

Uchwała nr 44
Rady Działalności Pożytku Publicznego
z dnia 28 marca 2025 r.
w sprawie wniesionej przez Fundacja Ochrony Zwierząt Vet-Alert
w Krzemieniewie wobec Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
w przedmiocie wykreślenia z ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt

Na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2024 r. poz. 1491 z późn. zm.) oraz § 10 rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu do spraw Pożytku Publicznego z dnia 24 października 2018 r. w sprawie Rady Działalności Pożytku Publicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2052), Rada Działalności Pożytku Publicznego uchwala, co następuje:

§ 1

Rada Działalności Pożytku Publicznego, zwana dalej Radą, po wnikliwej analizie sprawy wniesionej przez Fundację Ochrony Zwierząt Vet-Alert wobec Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w przedmiocie wykreślenia z ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt, po zapoznaniu się:

- ze stanowiskiem Rzecznika Praw Obywatelskich w skardze kasacyjnej dotyczącej zaskarżenia w całości wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 grudnia 2023 r., sygn. IV SA/Wa 1744/23, oddalający skargę Fundacji Ochrony Zwierząt Vet-Alert zs. w Krzemieniewie na uchwałę Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w przedmiocie wykreślenia z ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt, w którym to Rzecznik Praw Obywatelskich:

I. Co do faktów:

1. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z 12 grudnia 2023 r., sygn. IV SA/Wa 1744/23, oddalił w całości skargę Fundacji Ochrony Zwierząt Vet-Alert z/s w Krzemieniewie na uchwałę Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w przedmiocie wykreślenia z ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt. W zwięzłym uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia wskazał,

że podziela stanowisko organu, że działalność polegająca na świadczeniu usług weterynaryjnych jest działalnością regulowaną (przywołał w tym względzie pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego zaprezentowany w wyroku z 16 czerwca 2011 r., sygn. II FSK 2187/09). Sąd przywołał kolejno art. 17 ust. 1 i ust. 3 pkt 7 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, zgodnie z którymi podmiot ubiegający się o wpis do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt m.in. posiada wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru, a we wniosku o dokonanie wpisu w ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt zobligowany jest do wskazania numeru w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile przedsiębiorca taki numer posiada. Przyjął zatem (choć nie wyraził tego wprost), że do uzyskania wpisu do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt niezbędne jest, by podmiot ubiegający się o wpis był podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą. W związku zaś z tym, że skarżąca Fundacja takim podmiotem nie jest, nie spełnia wymogów formalnych uprawniających do uzyskania wpisu. Skoro natomiast, mimo niespełnienia omawianego wymogu wpis uzyskała, to właściwy organ zobligowany był do jego wykreślenia na zasadzie art. 19 ust. 3 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, jak bowiem skonstatował Sąd, „brzmienie przepisu jest jednoznaczne i zarówno organy jak i Sąd są nim związane”.

II. Stanowisko Rzecznika

2. W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, zaskarżony wyrok obarczony jest wadami wytkniętymi w zarzutach skargi kasacyjnej i jako taki, powinien podlegać uchyleniu w całości.

III. Co do zarzutu naruszenia prawa procesowego

3. W orzecznictwie wskazuje się, że art. 141 § 4 p.p.s.a. stanowić może samodzielną podstawę kasacyjną, gdy uzasadnienie kwestionowanego orzeczenia sporządzone jest w sposób uniemożliwiający kontrolę kasacyjną (por. m.in. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 grudnia 2023 r., sygn. I GSK 1508/221 i I GSK 1509/22). Wskazuje się przy tym na dwa zasadnicze przypadki zaistnienia takiego stanu: gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera wszystkich elementów, wymienionych w tym przepisie i gdy w ramach przedstawienia stanu sprawy,

wojewódzki sąd administracyjny nie wskaże, jaki stan faktyczny i dlaczego przyjął za podstawę orzekania (por. m.in. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 grudnia 2023 r., sygn. III OSK 5661/21, III OSK 5623/21 i III OSK 5661/21). Naczelny Sąd Administracyjny wskazuje przy tym na szczególny przypadek mającego wpływ na wynik sprawy naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a., polegającego na niewskazaniu i niewyjaśnieniu w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia. Zachodzi on w sprawach, w których sąd pierwszej instancji podziela w całości stanowisko organu zaprezentowane w zaskarżonym akcie. W takiej sytuacji „konieczne jest [...] odniesienie się do wszystkich tych argumentów skargi, które identyfikują spór prawny wynikły w danej sprawie lub pozostają z nim w ścisłym związku” a „afirmatywny stosunek sądu administracyjnego wobec podjętych przez organ działań procesowych oraz ich rezultatu materializującego się w wydaniu przez ten organ kontrolowanego aktu, nie zwalnia tego sądu z obowiązku rzetelnego przedstawienia argumentów mających przekonywać, że akt ten nie narusza prawa, albowiem świadczyć mają o tym konkretne pobudki uzasadniające przyjęty kierunek i sposób wykładni oraz zastosowania konkretnych przepisów prawa oraz racje odnoszące się do takiej, a nie innej oceny prawnej przyjętej za podstawę wyrokowania. Racje te winny się mierzyć wprost z argumentami strony, która ma prawo oczekiwać od sądu wyjaśnień, dlaczego jej tok rozumowania, jej argumenty prawne, konfrontowane ze stanowiskiem organu nie zasługiwały na akceptacji” (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 28 listopada 2023 r., sygn. III FSK 3682/21). Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, ograniczenie się w lakoniczny sposób do bezkrytycznego zaaprobowania stanowiska organu, bez skonfrontowania go z argumentami drugiej strony sporu, nie realizuje wymogów wynikających z art. 141 § 4 p.p.s.a.

4. Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że decydując się na przystąpienie do postępowania, Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił Sądowi Wojewódzkiemu (zarówno w piśmie, którym zgłosił udział w postępowaniu, jak i podczas przeprowadzonej rozprawy) szereg argumentów natury systemowej i konstytucyjnej, przemawiających za koniecznością odmiennej od prezentowanej przez organ wykładni art. 16 i art. 17 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt. Rzecznik wskazywał, że przyjęcie,

iż wyłącznie podmiot prowadzący działalność gospodarczą wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego może prowadzić zakład leczniczy dla zwierząt stoi w kontrze do innych przepisów ustawy, w szczególności tych, które wprost przewidują, że zakład leczniczy dla zwierząt może być prowadzony także przez „jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej” (art. 5 ust. 1 ustawy), która nie podlega wpisowi ani do CEIDG, ani do KRS (bo wpis do tych rejestrów wymaga osobowości prawnej). Rzecznik podkreślał, że art. 1 ust. 2 ustawy jednoznacznie dopuszcza tworzenie i utrzymywanie zakładu leczniczego dla zwierząt w celach niezarobkowych (a zarobkowy charakter działalności jest immanentną cechą prowadzenia działalności gospodarczej). Zwracał wreszcie uwagę na powszechną praktykę funkcjonowania zakładów leczniczych dla zwierząt (wpisanych do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt), prowadzonych przez szerokie grono podmiotów, które - choć mogą prowadzić działalność gospodarczą - to nie podlegają ani wpisowi do CEIDG, ani do rejestru przedsiębiorców KRS (w szczególności wyższe uczelnie rolnicze prowadzące zakłady lecznicze dla zwierząt). Argumenty te nie zostały w ogóle zauważone przez Sąd Wojewódzki, który w żaden sposób się do nich nie odniósł.

5. Pominięte przez Sąd Wojewódzki zostały także argumenty natury konstytucyjnej, wskazujące na to, że gdyby uznać prowadzenie działalności gospodarczej wpisanej do CEIDG lub rejestru przedsiębiorców KRS za niezbędny wymóg prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt, to wymóg taki uznać by należało za niespełniający konstytucyjnego kryterium proporcjonalności ograniczenia wolności i praw. Mając na względzie ich ważkość, Rzecznik sformułował także ewentualny wniosek o skierowanie w sprawie pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego, który jednak również został przez Sąd Wojewódzki pominięty.
6. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Wojewódzki, naruszył zdaniem Rzecznika art. 141 § 4 p.p.s.a., a naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy. W opinii Rzecznika, gdyby Sąd Wojewódzki nie ograniczył się do prostego zaakceptowania stanowiska organu, a przedstawiona w toku sprawy

argumentacja uczestnika została wzięta pod uwagę, rozstrzygnięcie sprawy byłoby odmienne.

IV. Co do zarzutu naruszenia prawa materialnego

7. Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, „prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców [...]”. Stosownie z kolei do art. 17 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, „podmiot ubiegający się o wpis do ewidencji [do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt - przyp. własny] spełnia wymogi określone w art. 5-11, a także posiada wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego”. Natomiast zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, do wniosku o wpis do ewidencji, podmiot ubiegający się o wpis zobowiązany jest dołączyć oświadczenie o treści obejmującej sformułowanie „znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt określone w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt [...]”.
8. Przytoczone powyżej regulacje, odczytywane samoistnie, istotnie mogą prowadzić do wniosku, do jakiego doszedł (tudzież zaaprobował tego rodzaju wniosek organu) Sąd Wojewódzki, że działalność polegająca na prowadzeniu zakładu leczniczego dla zwierząt może być prowadzona wyłącznie przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Wniosek taki wyływać może w szczególności z art. 16 ust. 1 ustawy, który zdaje się „nadawać” prowadzeniu zakładu leczniczego dla zwierząt status działalności gospodarczej. Pozostałe z przytoczonych regulacji, odczytywane literalnie do takiego jednoznacznego wniosku nie prowadzą (art. 17 ust. 1 nie precyzuje, w którym z rejestrów Krajowego Rejestru Sądowego podmiot wnioskujący „posiada wpis”, stąd - lege non distinguente - przyjąć należy, że wymóg ten spełnia wpis w rejestrze stowarzyszeń; art. 17 ust. 4 literalnie nie wymaga oświadczenia o prowadzeniu działalności gospodarczej, a jedynie oświadczenia o możliwości prowadzenia takiej działalności, czyli możliwości „stania się” przedsiębiorcy). Przyjęte przez

organ i zaaprobowane przez Sąd Wojewódzki rozumienie przytoczonych regulacji nie wytrzymuje jednak krytyki wzięwszy pod uwagę pozostałe przepisy ustawy.

9. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że immanentną cechą „działalności gospodarczej” jest jej zarobkowy charakter (por. art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.). Oznacza to, że nawet odpłatne świadczenie jakiejś usługi, jeżeli nie ma celu zarobkowego, nie stanowi prowadzenia działalności gospodarczej (por. m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 5 maja 2021 r., sygn. II SA/Gd 113/21). W tym kontekście trzeba zauważyć, że ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt, już w art. 1 ust. 2 przewiduje, że zakład leczniczy dla zwierząt może być prowadzony w celu innym niż cel zarobkowy. Zgodnie z przywołanym przepisem, „zakład leczniczy dla zwierząt może być utworzony i utrzymywany również w celu realizacji zadań dydaktycznych i badawczych w powiązaniu ze świadczeniem usług weterynaryjnych”. W oparciu o tę regulację funkcjonują liczne zakłady lecznicze dla zwierząt, które zostały utworzone, są prowadzone i funkcjonują w ramach struktur organizacyjnych wyższych uczelni rolniczych. Na marginesie jedynie należy w tym miejscu zauważyć, że gdyby państwowe wyższe uczelnie rolnicze prowadziły zakłady lecznicze dla zwierząt jako działalność gospodarczą (którą mogą prowadzić), to i tak nie spełniałyby - wyinterpretowanych przez organ, a za nim Sąd Wojewódzki - wymogów z art. 17 ust. 1 ustawy, albowiem nie podlegają one wpisowi ani do CEIDG, ani do KRS. Mimo tego, prowadzone przez wyższe uczelnie zakłady lecznicze dla zwierząt funkcjonują bez najmniejszych przeszkód i ich status nie jest kwestionowany.

10. Idąc dalej, zwrócić należy uwagę na art. 5 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, zgodnie z którym „zakład leczniczy dla zwierząt może być utworzony i prowadzony przez osoby fizyczne, osoby prawne albo jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej [podkr. własne]”. Lege non distinguente, w świetle przytoczonego przepisu, zakład leczniczy dla zwierząt może prowadzić jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej niezależnie od tego, czy decyzję ustawodawcy przyznana jej została zdolność prawna. W tym kontekście pojawia się retoryczne pytanie, czy jednostka organizacyjna niewyposażona w zdolność prawną może prowadzić działalność gospodarczą, tj.

działalność „we własnym imieniu” (art. 3 Prawa przedsiębiorców). Odpowiedź na nie jest oczywiście negatywna. Mimo tego, w art. 5 ust. 1 ustawodawca wyraźnie wyposażył takie jednostki organizacyjne w możliwość tworzenia i prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt. Podobnie także - jak w przypadku Zakładów prowadzonych przez rolnicze uczelnie wyższe w celach dydaktycznych i badawczych - art. 5 ust. 1 ustawy jest w praktyce stosowany, w szczególności w odniesieniu do zakładów leczniczych dla zwierząt utworzonych i utrzymywanych przez komunalne zakłady budżetowe, które ani osobowości, ani zdolności prawnej nie mają (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 lipca 2016 r., sygn. II GSK 457/15). Przykładem takiego zakładu jest chociażby zakład „Przychodnia Weterynaryjna Schronisko dla zwierząt”, utworzony przez Usługi Komunalne - jednostkę budżetową Miasta Poznań (pozycja 37 w ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt prowadzonej przez Wielkopolską Izbę Lekarsko-Weterynaryjną).

11. Pozostając przy art. 5 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, ale przechodząc do jego ust. 3 należy wskazać, że ustawa wprost przewiduje możliwość utworzenia zakładu leczniczego przez podmiot „zajmujący się produkcji zwierząt”, przy czym zakład tej kategorii „może świadczyć usługi weterynaryjne wyłącznie dla zwierząt hodowanych przez [podmiot, który go utworzył]”. W praktyce, przywołana regulacja umożliwia tworzenie przez przedsiębiorców z branży hodowlanej „wewnętrznych” zakładów leczniczych dla hodowanych przez nich zwierząt. Ponownie odwołując się do definicji legalnej działalności gospodarczej (art. 3 Prawa przedsiębiorców) należy jednoznacznie wskazać, że świadczenie usług w opisanych warunkach nie będzie prowadzeniem działalności gospodarczej. Pozbawione jest bowiem celu zarobkowego, niezbędnego do dokonania tego rodzaju kwalifikacji. Znowuż zatem, mimo „jednoznacznych” (zdaniem organu, a za nim Sądu Wojewódzkiego), regulacji art. 16 i 17 ustawy, pracodawca wbrew nim, dopuszcza prowadzenie zakładu leczniczego nie jako działalności gospodarczej, której nie prowadzi zakład będący de facto częścią przedsiębiorstwa i świadczący usługi wyłącznie wewnętrznie, na rzecz innych części tego samego przedsiębiorstwa. Tego rodzaju świadczenie

usług weterynaryjnych w sposób oczywisty pozbawione jest cechy „zarobkowości”.

12. Przechodząc do argumentacji natury konstytucyjnej, należy wskazać, że Konstytucja RP w art. 12 ustanawia gwarancją wolności zrzeszania się. W doktrynie wskazuje się, że zasada ta nie obejmuje wyłącznie samej możliwości tworzenia dobrowolnych zrzeszeń, ale również obowiązek zapewnienia otoczenia prawnego umożliwiającego im realizację zakładanych przez nie celów (por. P. Tuleja [w: J. P. Czarny, M. Florczak-Wątor, B. Naleziński, P. Radziejewicz, P. Tuleja, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, LEX/el. 2021, art. 12). Z kolei do ograniczenia wolności zrzeszania się, w tym do ograniczenia możliwości realizacji zakładanych przez członków zrzeszenia celów, pełne zastosowanie znajduje m.in. art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, uzależniający dopuszczalność ograniczeń od ich niezbędności w demokratycznym państwie prawnym z uwagi na inne, chronione konstytucyjnie wartości. W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, przepisy ustawy o ochronie zwierząt odczytywane w taki sposób, tak jak to uczyniły w niniejszej sprawie organy obu instancji, a za nimi Sąd Wojewódzki, nie mogą zostać uznane za spełniające wymóg proporcjonalności wynikający z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Brak jest bowiem racjonalnego uzasadnienia dla ograniczenia możliwości prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt przez podmioty korzystające z wolności zrzeszania się dla realizacji takich celów jak ochrona zwierząt w sytuacji, gdy z jednej strony tego rodzaju działalność została uznana przez samego ustawodawcę za działalność pożytku publicznego (por. art. 3 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, Dz.U. z 2023 r. poz. 571); z drugiej, ustawodawca odrębnie określa wymogi dla bezpiecznego wykonywania działalności w zakresie prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt, które to wymogi wiążą każdy podmiot zamierzający tego działalność prowadzić (por. art. 5-11 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt). Prokonstytucyjna i systemowa wykładnia omawianych regulacji prowadzić powinna do wniosku, że podmiot taki jak skarżący (fundacja, której celem statutowym jest ochrona zdrowia zwierząt), ma możliwość prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt.

13. Jak się wydaje, nadanie aktualnego brzmienia art. 16 i art. 17 ustawy (ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, Dz.U. Nr 220 poz. 1433), nie miało też w intencji ustawodawcy prowadzić do „zaostżenia” reżimu świadczenia usług weterynaryjnych (wykluczenie możliwości ich świadczenia przez podmioty nieprowadzące działalności gospodarczej), a jedynie doprecyzowanie statusu pewnej (najliczniejszej) grupy podmiotów świadczących te usługi. Niezależnie od tego, że niezmienione pozostały regulacje ustawy odnoszące się do prowadzenia zakładów leczniczych dla zwierząt w celach niezarobkowych, tudzież prowadzenia ich przez podmioty niemogące w ogóle prowadzić działalności gospodarczej, wskazuje na to uzasadnienie projektu ustawy nowelizującej (druk 1028 Sejmu RP VI kadencji). Wskazano w nim, że „celem projektowanej ustawy jest objęcie podmiotów prowadzących zakłady lecznicze dla zwierząt przepisami zawartymi w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, czyli uznanie zakładów weterynaryjnych za przedsiębiorstwa. Umożliwi to korzystanie przez nie z ułatwień prawnych i ekonomicznych przewidzianych w w/w ustawie. [...] Zgodnie z dotychczasowym stanem prawnym określonym w art. 1 ust. 3 ww. ustawy, do zakładów leczniczych dla zwierząt nie miały zastosowania przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Z tego powodu podmioty, które spełniają wszelkie przesłanki wynikające z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, aby być uznanymi za przedsiębiorców, podlegają wyłączeniu ze wszelkich ułatwień prawnych i ekonomicznych przewidzianych dla tej grupy, w szczególności dla mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorstw. [...] Nowe przepisy będą powodować konieczność rejestracji działalności w odpowiednim dla formy prawnej podmiotu prowadzącego zakład rejestrze, co pozwoli na korzystanie przez zakłady lecznicze dla zwierząt z ułatwień prawnych i ekonomicznych przewidzianych dla tej grupy. jednocześnie należy utrzymać przepisy dotyczące konieczności weryfikacji spełniania warunków ustawowych prowadzenia działalności przez zakłady lecznicze dla zwierząt, dostosowując te wymogi do przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. To spowoduje, że dotychczasowa ewidencja tej działalności stanie się rejestrem działalności regulowanej. [...]”. W przytoczonym

fragmencie uzasadnienia projektu nowelizacji wyraźnie widoczny jest cel zmian prawnych, jakim było wprowadzenie ułatwień dla podmiotów, które zarobkowo świadczą usługi weterynaryjne.

14. Powyższe winno skłaniać do wniosku, że przepisy art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 1 i 4 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt nie powinny być odczytywane w taki sposób, że nie dopuszczają one prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt przez podmiot nieprowadzący działalności gospodarczej w zakresie usług weterynaryjnych. Systemowa i prokonstytucyjna ich wykładnia prowadzić winna do stwierdzenia, że zakład taki można prowadzić zarówno w celach zarobkowych, jak i w celach niezarobkowych. W konsekwencji, nie stanowi podstawy do odmowy dokonania wpisu okoliczność, że podmiot ubiegający się o wpis nie prowadzi działalności gospodarczej, a stwierdzenie przez właściwy organ, że podmiot, który uzyskał już wpis nie prowadzi takiej działalności, nie stanowi podstawy do jego wykreślenia;
- a także mając na względzie interes społeczny na podstawie art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego, kiedy interes społeczny należy rozumieć jako "interes wszystkich ludzi żyjących w ramach politycznie zorganizowanej wspólnoty, gdzie zapewniona jest realizacja określonych, legitymowanych interesów ogółu, zorganizowanego w konkretnej postaci z poszanowaniem wolności jednostki jako niezbędnej części składowej dobra publicznego, przy czym realizacja i ochrona tak przyjętych ogólnych interesów powinna być wymagana bezwarunkowo w celu zapewnienia egzystencji i wspólnego, pokojowego życia społeczeństwa złożonego z grup, części składowych i jednostek mających zróżnicowane interesy i potrzeby"¹,

wnioskuje do Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej o niezwłoczne przywrócenie Fundacji Ochrony Zwierząt Vet-Alert zs. w Krzemieniewie w ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt.

¹ Komentarz Krzysztofa Gruszeckiego do ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r., Prawo ochrony Środowiska definiujący pojęcie interesu społecznego w powołaniu się na M. Wyrzykowskiego.

§ 2

Rada wnosi o przekazanie niniejszej uchwały:

- 1) Krajowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej,
- 2) Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi,
- 3) Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu,
- 4) Rzecznikowi Praw Obywatelskich,
- 5) Fundacji Ochrony Zwierząt Vet-Alert.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Współprzewodniczący
Rady Działalności Pożytku Publicznego
Michał Braun
Maciej Kunysz